

רות

והוא יגיד לך את אשר תעשין

וכן ה' כי עלה השער ולקח עשרה אנשים
מזקני העיר ודרש לפניהם דעמוני ולא
עמונית מואבי ולא מואצית כמזואר צכחצות
דף ז' יעו"ש, ואחרי שהפסקה הכלכה נשאה
לו לאשה.

י"ל הביאור צזה, משום דעדיין לא הופסקה
הכלכה אם מואצית מותרת לבוא
בקבל אם לא, לכן אמרה לה כי הוא יגיד
לה את אשר תעש, אם רשאית להנשא גם
לישראל או שצריכה לחפש אחרי גר או פסול,

לא אוכל לגאול לי פן אשחית את נחלתי.

לאכרוזי עלי מיד ועמשא בן איש וגו'
אמר רבא מלמד שחגר חרצו כישמעאל ואמר
כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרצו כך
מקובלני מצית דינו של שמואל הרמתי עמוני
ולא עמונית מואבי ולא מואצית ע"כ, וביאור
הסוגיא נראה, דאע"ג דכבר נפסקה הכלכה
ע"י צועז והזקנים דעמוני ולא עמונית, וכן
אזנר אמר לו מפי משנה דתנינא עמוני ולא
עמונית וכו', מ"מ רלה דואג לחלוק ע"ז,
כדקי"ל בכל הדברים הגלמדין צמדות שהחורה
נדרשת צכן שאם הורו צ"ד שהדין כך רשאי
הצ"ד הצא אחריהן לצעל דצריהם ולהורות
כפי מה שנראה צעינו, כמזואר צרמצ"ס
פ"צ מהל' ממרים הל"א יעו"ש, וכיון דאזנר
אמר לו מדרשא דקרא דעמוני כתיב ולא
עמונית או מקרא דעל אשר לא קדמו וגו'
כמזואר שם, חקשי להו דואג כל הני קושייתא
וצעי לאכרוזי עלי, עד שצא עמשא בן יתר
ואמר כך מקובלני מצית דינו של שמואל הרמתי
וכו', ופירושא דכך מקובלני הוא, דלאו מקרא

פירש"י זרעי וכו' פגם צזרעי וכו' ועשה
צעמוני ולא עמונית עכ"ל, ול"ע למה
תלה בדבר צזרעו, והלא אסורה היא לו
צאיסור לאו כיון דלא ידע בדרשא דעמוני
ולא עמונית. והנראה לומר צזה, עפי"מ
דאיתא ציצמות דף ע"ו ה"ק שחול חי מפרץ
אתי חי מזרח אתי חי מפרץ אתי מלכא הוי
וכו' ח"ל דואג האדומי עד שאתה משאל
עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו שאל
עליו אם ראוי לצא בקבל אם לאו מ"ע
דקאתי מרות המואצית [פי' דמשו"ז צעלמו
אינו ראוי למלכות משום דאינו ראוי לבוא
בקבל ואין ממנין מלך חלל מן המיוחסין
כדאיתא צתוספתא פ"ד דסנהדרין יעו"ש]
ח"ל אזנר תנינא עמוני ולא עמונית מואבי
ולא מואצית חלל מעתה ממזר ולא ממזרת
וכו' אישתיק וכו' ח"ל הלכה נתעלמה ממך
לא ושאל צצית המדרש שאל אמרו לי
עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואצית חקשי
להו דואג כל הני קושייתא אישתיקו צעי

הוא דורש, אלא קבלה היא צידו מהלמ"מ דעמוני ולא עמונית וכו' [וכ"ה להדיא בסמ"ג לחוין מלוא קי"ג וז"ל בסמ"ג שם וכן קבלו מצ"ד של שמואל הרמתי והוא קבל דבר זה הלכה למשה מסיני עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואצית עכ"ל, שוב הראו לי הדבר מפורש גם ברמז"ס פ"ב מהל' איסורי ביאה הי"ח דהך דעמוני ולא עמונית הוא הלמ"מ וכדברי הסמ"ג ה"ל], וכיון דהוא הלמ"מ אי אפשר לחלוק ע"ז, כן נראה לומר דביאור הסוגיא. וזה יתפרשו ג"כ דברי הגואל שאמר לצועז לא אוכל לגאול לי פן אשחית את נחלתי,

היינו דהגואל חשש פן יצא אח"כ צ"ד אחר ויחלוק על צועז והזקנים ויאמר דגם מואצית אסורה ויפסול את זרעו לצוא בקהל [כעין שאמרו ביומא דף פ' שמא יצא צ"ד אחר וירצה בשיעורין], כמו שקרה באמת אח"כ שדואג ראה לפסול את דוד לצוא בקהל וצעי לאכרוזי עלי, וז"ש פן אשחית את נחלתי, שהבנים יפסלו אח"כ בפסול משפחה, אבל איסור אין כאן דהרי הופסקה ההלכה עכשיו דעמוני ולא עמונית, ועשותו של הגואל הי' שלא ידע שהלמ"מ היא דמואצית מותרת, ואי אפשר לשום צ"ד לחלוק ע"ז, וכש"נ.

כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל.

י"ל עפ"י"מ דאיתא בצ"צ דף ל"א דרות המואצית נקראת אמם של מלכות, וזהו כרחל וכלאה אשר בנו שתיבהם את בית ישראל, כן תצנה היא מלכות בית דוד, וזהו שסיימו אח"כ ויהי ביתך כבית פרץ וגו' מן הנערה הזאת, דהמלכות היתה ראוי' להיות מצית פרץ כמצואר ציצמות דף ע"ו אי מפרץ אחי מלפא הוי, וזהו שזכרו אותו דמן הנערה הזאת יהי ביתך כבית פרץ שהמלכות תלך ממנה, והכל על יסוד ההוראה דעמוני ולא עמונית, וממילא דזרעה יהיו בכלל מיוחסין וראויין למלכות ויקרא עליהם שם בית פרץ. ונראה דזהו ג"כ שאמר צועז להזקנים שיהיו עדים בדבר זה, ולכאורה מאי ענין זקנים לעדות, אלא שתלך ההוראה מפיהם דמותרת

היא לצא בקהל, והם ענו לו דנעשים עדים ויתן ד' שהיא תהי' אמם של מלכות וציתו יהי' כבית פרץ כדן ישראל מיוחס, והיינו דמסיים הכתוב אח"כ הוא אצוי ישי אצוי דוד, שנתקיימה ברכת הזקנים וילאך ממנה מלכות בית דוד. ועיין צפירש"י שם ואלה תולדות פרץ ^{נפיו} שייחס את דוד על שמה של רות המואצית חזר ויחסו על שם יהודה עכ"ל, ונראה דהביאור כמש"כ, דהכתוב צא להשמיענו דלא אצד תורת יחוסו ע"ז שצא מרות המואצית, והרי הוא בכלל ישראל מיוחס, וכש"נ. [ועיין בס"ז פ' בהעלתך וכן אתה מואל צרות המואצית על שאמרה לחמותה עמך עמי וגו' ייתן לה שתהא המלכות שלה וכו', והיינו כמש"כ].